

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

D. R., narozený X

t.č. ve výkonu trestu ve Vazební věznici Praha - Ruzyně, Praha
6

proti

žalovanému

zastoupený advokátem Mgr. Martinem Sadílkem,
se sídlem Václavské náměstí 802/56, 110 00 Praha 1

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2021, č. j. MV-49920-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce je státním příslušníkem Srbské republiky, který měl v České republice povolen trvalý pobyt od roku 1994. V České republice má rovněž ženu a dceru.
2. Žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „**trestní zákoník**“) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let do věznice s ostrahou, a to protože prokazatelně opakovaně a dlouhodobě, na více místech České republiky zřídil a se společníky provozoval pěstírnu konopí, přičemž vypěstovali téměř 88 kg konopí s účinnou látkou THC a minimálně téměř 54 Kg této drogy prodali.
3. Následně Ministerstvo vnitra (dále jen „**prvoinstanční orgán**“) jako správní orgán prvního stupně zahájilo s odvolatelem z moci úřední řízení o zrušení trvalého pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), a to následně na základě obdrženého opisu z rejstříku trestů.
4. Prvoinstanční orgán následně vydal rozhodnutí č. j. OAM-3198-16/ZR-2020 (dále jen „**prvoinstanční rozhodnutí**“), kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu a stanovil lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a udělil mu výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
5. Proti rozhodnutí podal účastník řízení odvolání z důvodu, že správní orgán nesprávně posoudil intenzitu zásahu do soukromého a zejména rodinného života účastníka a navrhl, aby Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) prvoinstanční rozhodnutí zrušila.
6. Žalovaná návrhu žalobce svrchu nadepsaným rozhodnutím (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) nevyhověla, proti němuž žalobce podal k Městskému soudu v Praze (dále také „soud“) správní žalobu, jež byla soudu doručena 20. 7. 2021.
7. Spolu s žalobou zaslal žalobce soudu i návrh na přiznání odkladného účinku, neboť by mu dle jeho názoru výkonem rozhodnutí mohla vzniknout značná nevratná újma spočívající v jeho odloučení od rodiny.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce poukazuje na text § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle něž je podmínkou pro zrušení trvalého pobytu cizinců ČR to, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
9. Podotýká, že žije v České republice a má zde trvalý pobyt již od roku 1994, tedy přes 26 let. Na území České republiky žije s manželkou J. R. a dcerou L. A. R., o něž se až do nástupu do výkonu trestu řádně staral a má s nimi velice silný citový vztah. Rodina je s navrhovatelem v maximálním povoleném kontaktu telefonickém i písemném. Dcera kreslí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

otci obrázky s krátkými vzkazy a otec ji posílá dopisy (pro dokumentaci tohoto vztahu je žalobce předložil i soudu). Je tedy zřejmé, že rodinné vazby navrhovatele v České republice existují a jsou velice silné. Stejně tak v České republice existují i sociální vazby.

10. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce domnívá, že v důsledku napadeného rozhodnutí dojde k výraznému zásahu do rodinných vazeb navrhovatele. V této souvislosti cituje i rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 11 A 140/2015 – 42: *„Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předvídá a upravuje oddělení rodičů a jejich pobývání v různých státech. Z toho však není možné dovodit opak, tedy že by oddělení rodičů a jejich pobývání v různých státech nemohlo nikdy způsobit nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života některého z nich, popř. i zásah do práv dítěte.“*
11. Dle názoru žalobce tedy v takovém případě, že správní orgán dojde k závěru, že zrušení povolení k trvalému pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na respektování rodinného a soukromého života cizince, nemá žádný prostor pro úvahu, jak dále postupovat, a je povinen rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nevydat. Přičemž takový postup měl dle názoru navrhovatele proběhnout i v jeho případě.
12. Následně žalobce zpochybňuje závěry žalované, že drogová trestná činnost patří celosvětově k nejtěžší trestné činnosti tak, jak uvádí správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí. Je přesvědčen, že v rámci trestné činnosti přímo neohrozil ani nezasáhl do zdraví jiné osoby, neboť se dopustil toliko nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a s psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Má za to, že při rozhodování o zrušení trvalého pobytu mělo být přihlédnuto i k této skutečnosti, tedy k závažnosti spáchaného trestného činu, a měl by zde být brán v úvahu princip proporcionality.
13. Žalobce má taktéž pocit, že se žalovaná nedostatečně zabývala těmito tvrzenými skutečnostmi, spočívajícími v prokazatelné existenci rodinných vazeb a dále v jeho extrémně silném citovém vztahu s dcerou a manželkou, což považuje za závažné procesní pochybení.
14. Podle něj se prvoinstanční orgán ani žalovaná nikterak nevypořádali s důkazy navrženými za účelem prokázání tohoto tvrzení, tedy silných rodinných vazeb a důsledků rozhodnutí – zásahu do rodinného a osobního života. Jednalo se návrh důkazu výsledkem manželky účastníka řízení J. R., zprávou sociálního kurátora MČ Praha 6, Mgr. Bc. I. Č. DiS., o vzájemném vztahu manželky, dcery a navrhovatele a zprávou z Vazební věznice Ruzyně o návštěvách navrhovatele rodinou.
15. Takový postup považuje navrhovatel rovněž za zásah do jeho práv, v důsledku čehož mohlo dojít k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci, jež v konečném důsledku vedlo k nesprávnému právnímu posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného života účastníka.
16. Na závěr žalobce podotýká, že se ani prvoinstanční orgán, ani žalovaná dostatečně nevypořádali nálezem Ústavního soudu České republiky I. ÚS 945/20 16. 12. 2020, kdy se Ústavní soud zabýval dle názoru navrhovatele skutkově obdobnou situací. V této věci Ústavní soud konstatoval, že *„V dalším řízení bude třeba zkoumat, zda (a proč právě) osobní chování stěžovatele představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; kromě samotné existence předchozího trestního*

odsouzení je třeba vzít v úvahu další aspekty jako například uložený trest, míru zapojení stěžovatele do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve pak lze posuzovat přiměřenost případného zrušení povolení k pobytu.“

17. V souvislosti s citovaným nálezem se tedy žalobce domáhá toho, aby bylo řádně přezkoumáno zda (a proč právě) osobní chování navrhovatele představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; kromě samotné existence předchozího trestního odsouzení je třeba vzít v úvahu další aspekty jako například uložený trest, míru zapojení navrhovatele do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování navrhovatele v době po odsouzení.
18. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
19. K žalobním bodům žalovaná uvádí, že tyto se nijak neliší od námitek uplatněných v odvolání. Z tohoto důvodu si žalovaná v podrobnostech dovoluje odkázat na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované, č. j. MV-49920-5/SO-2021, zpochybňovala.
20. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhuje, aby soud po provedeném řízení shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

21. Žaloba byla městskému soudu doručena 20. 7. 2021, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Při jednání soudu dne 14. 9. 2022 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřená zástupkyně žalované navrhla zamítnutí žaloby.
23. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvem rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“*
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

25. Soud nijak nezpochybňuje existenci rodinných vazeb žalobce, ani nemá v úmyslu nějak polemizovat o jejich intenzitě. Z napadeného rozhodnutí je ovšem patrné, že to nezpochybňovala ani žalovaná. Stejně tak je i nepochybný i zásah do sociálních vazeb.
26. V této souvislosti soud na úvod obecně podotýká, že do rodinného života je způsobilá zasahovat značná část sankcí (navzdory tomu, že jedním z jejich podstatných rysů je snaha o individualizaci), což plyne z jejich povahy, stejně jako povahy rodinných vztahů.
27. Rodinný život tak například je způsobilý zasáhnout jak trest odnětí svobody (přirozeně spočívající v tom, že jeden člen rodiny je oddělen od ostatních), tak i např. trest peněžitý (rodinný rozpočet) nebo i trest domácího vězení (omezení spočívající v neustálé přítomnosti trestaného člena v domácnosti).
28. Nelze tedy na konkrétní sankci hledět jako na nepřiměřenou už samu o sobě z toho důvodu, že zasahuje do rodinného života. Takový postoj by totiž popíral její smysl.
29. Toto konstatování však samozřejmě nijak nezavazuje správní orgány povinnosti přezkoumávat, zdali je toto rozhodnutí skutečně přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, jak předpokládá zákon.
30. Pokud jde o samotnou fázi přezkumu, k té žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jím navrhovanými důkazy, svědčícími o jeho vztahu s rodinou (viz výše). Dle žalobce, pokud nedošlo k provedení těchto důkazů, mohl žalovaný získat mylný dojem, který by ovlivnil jeho úsudek a rozhodnutí, které by tak v důsledku toho bylo nepřiměřené.
31. K této námitce soud podotýká, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně zjevné, že žalovaný se touto otázkou zabýval a vzal ji při rozhodování v úvahu.
32. Žalobce nadále namítal, že se neztotožňuje s kvalifikací závažnosti drogových deliktů, tak jak je uvedena v napadeném rozhodnutí. Navíc má za to, že v rámci trestné činnosti přímo neohrozil ani nezasáhl do zdraví jiné osoby, neboť se dopustil toliko nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a s psychotropními látkami a s jedy.
33. Konečně, k námitce nepřiměřenosti směřoval i odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu I. ÚS 945/20.
34. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že všemi těmito otázkami se žalovaný zabýval a vyjádřil se k nim.
35. Mezi oběma stranami není sporu o tom, že je dán první zákonný požadavek pro zrušení trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Ve věci žalobce proběhlo trestní řízení ukončené pravomocným rozsudkem, v jehož důsledku se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody.
36. Pokud jde o odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu z 16. 12. 2020 sp. zn. I. ÚS 945/20, městský soud se zde ztotožnil s názorem, že citovaný nálezy se týká věci podstatně odlišné. Není sice zřejmé, co správní orgány mínily konstatováním, že řízení ve věci I. ÚS 945/20 bylo „... vedeno dle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců avšak ve znění platném do 30. 7. 2019. Tedy z odlišného důvodu.“, neboť tato teze nebyla nijak blíže rozvedena, ale podstatný rozdíl je dán ohledně závažnosti trestné činnosti. Byť se i v případě, jímž se

zabýval Ústavní soud, jednalo o zločin výroby a nakládání s omamnými a psychotropními látkami, relevantní odlišnost spočívá v tom, že jeho pachatel byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky, přičemž již o čtyři měsíce později (v listopadu 2016) byl podmíněně propuštěn. Žalobce však byl za svou trestnou činnost odsouzen na osm let odnětí svobody, což samo o sobě vypovídá o míře jeho zavinění a závažnost jím spáchané trestné činnosti, jak správně konstatovala žalovaná.

37. Navíc soud podotýká, že prvoinstanční orgán sice ve svém rozhodnutí zpochybnil názor žalobce, že jde o skutkově podobnou věc, ale v podstatě podle tohoto nálezu při svém rozhodování postupoval. Stejně tak žalovaný postupoval plně v intencích předmětného nálezu, když přezkoumával přiměřenost zrušení trvalého pobytu.
38. Tuto námitku proto městský soud neshledal důvodnou.
39. Pokud jde o námitku nevypořádání se s navrženými důkazy, pak zde soud opět konstatuje, že správní orgány, jak jasně vyplývá z napadeného rozhodnutí, nijak nezpochybňovaly existenci citových, rodinných nebo i jiných vazeb mezi žalobcem a jeho okolím.
40. Podle § 52 s. ř. „*Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“
41. Z toho je zřejmé, že správní orgán není vázán návrhy účastníků a nemusí je provést, pokud má za to, že jsou zbytečné nebo nijak nepřispívají k objasnění věci. Musí však odůvodnit, proč je případně neprovedl, což se v tomto případě stalo (předmětem řízení nebyla existence vazeb mezi žalobcem a jeho okolím).
42. V této souvislosti lze rovněž citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 147/2016, ve kterém je uvedeno: „*V této souvislosti se proto jeví zcela nadbytečným požadavek krajského soudu, plynoucí z odůvodnění jeho rozsudku, na doplnění dokazování, a to provedením svědeckých výpovědí členů rodiny žalobce (konkrétně manželky). Správní orgány totiž pouto mezi žalobcem a jeho rodinou považovaly za skutečné a toto nezpochybňovaly. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasááno, avšak tento zásah shledaly přiměřeným.*“
43. Tento postoj potvrzují i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, např. z 14. 8. 2018 4 Azs 153/2018 nebo 1 Azs 367/2018.
44. Soud nezjistil, že by v důsledku neprovedení žalobcem navržených důkazů došlo k nesprávnému nebo nedostatečnému skutkovému zjištění, a proto tuto námitku shledává taktéž nedůvodnou.
45. Hlavní žalobní námitkou je poté námitka nepřiměřenosti, přičemž přiměřenost je vlastně jednou z podmínek (spolu s odsouzením za úmyslný trestný čin), jejichž splnění zákon předpokládá pro zrušení trvalého pobytu podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
46. Na tomto místě soud poznamenává, že ač je zcela určitě trestná činnost žalobce méně závažná, než kdyby se například dopustil vraždy, přesto nelze v žádném případě uvažovat o tom, že by byla nějakým způsobem bagatelní, přičemž by převažoval zájem na zachování rodinného života.

47. Trestná činnost spočívající ve výrobě a distribuci drog je vysoce zavrženíhodná, spočívající v tom, že dochází k prodeji návykových látek osobám, u nichž dochází ke zneužití jejich nedostatečného rozumu nebo vůle, a které se často nachází v osobně tíživé situaci.
48. Dokladem této závažnosti je ostatně i to, že pachatel byl potrestán nepodmíněným odnětím svobody po dobu osmi let. Žalobce nebyl potrestán za to, že si v soukromí vypěstoval „několik rostlinek“ pro „osobní potřebu“, ale trestnou činnost páchal se svými společníky delší dobu, ve značné míře (zde soud připomíná, že vypěstovali 88 kg konopí s účinnou látkou THC) a na několika místech. Nejednalo se tedy o jednorázový exces, ale o dlouhodobou a důkladně promyšlenou trestnou činnost.
49. Důvodem k tomuto potrestání tedy bylo to, že se sám rozhodl získat nelegální, snadný a vysoký finanční příjem, v jehož důsledku jsou ničeny životy a zdraví dalších osob.
50. Na přiznání pobytového oprávnění není automatický nárok. Je třeba na něj spíše hledět jako na určité privilegium, které stát dle svých vlastních pravidel přiznává těm, které považuje za přínos pro společnost. Ovšem, jako každé privilegium, i toto v sobě nese závazek ze strany příjemce, a to ten, že se bude chovat dle pravidel společnosti, v níž žije, a nebude ji poškozovat.
51. Soud musí souznít s názorem žalované, že pokud zde žalobce žil po 26 let, svědčí to v tomto spíše o tom, že si možnosti žít a pracovat na území České republiky nevážil, když se zapojil do takto závažné trestné činnosti, přičemž tím jasně ukázal svou neúctu k pravidlům této společnosti, o nichž měl a musel vědět.
52. Je zajisté politováníhodné, že dojde k narušení rodinného života, ale to je pouze důsledkem činnosti žalobce. Tento následek nepostihl žalobce náhodně, nezaviněně, ale je důsledkem vlastní činnosti žalobce, které se dopustil vědomě a záměrně, a bylo tedy jen na něm, zda vezme v úvahu i to, že jej za to může postihnout trest odnětí svobody, zrušení povolení k trvalému pobytu či vyhoštění, se všemi dopady do jeho osobního a rodinného života.
53. Ostatně, nelze říci, že by tento zásah do rodinného života přišel náhle, když už teď je žalobce na relativně dlouhou dobu ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž jednak se sám připravil o značnou část dětství své dcery, a jednak jeho rodina se musela naučit fungovat v těchto změněných podmínkách.
54. Je pravdou, že v rozhodnutí z 18. 3. 2013 sp. zn. 5 As 73/2011 Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze s tím, že měl soud zkoumat přiměřenost přijatého opatření, stejně jako aktuálnost a závažnost ohrožení veřejného pořádku.
55. Je ovšem nutno podotknout, že v daném případě šlo o podstatně jiné okolnosti, žalobce nebyl odsouzen v České republice a od trestného činu uběhlo více jak 20 let. A především, zcela jasně uvedl, jak dojde k zásahu do života jeho rodiny (nepříznivý zdravotní stav manželky, novorozená dcera apod.), neodkazoval pouze na vzniklé citové vazby.
56. Nad to je nutno uvést, že v případě 7 A 324/2011 Městský soud v Praze konstatoval, že *„Dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přihlížet ve prospěch cizince.“*
57. Dále soud konstatoval, že žalobce nijak konkrétně neuvedl, co by mu eventuálně mělo bránit vycestovat, jak by jeho rodina měla být zasažena tím, že by případně musel odcestovat, eventuálně co by ji bránilo odcestovat s ním. Neuvedl ani další informace, které by podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců svědčily v jeho prospěch.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

58. Konečně, soud uzavírá, zrušení nejvyššího pobytového oprávnění žalobci neznemožňuje, aby si požádal o nějaké jiné, které by mu umožnilo zůstat s rodinou na území České republiky i poté, co se vrátí z výkonu trestu.
59. Na závěr soud opět připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 147/2016, kdy ve skutkově podobném případě (byť o zrušení trvalého pobytu podle jiného paragrafu zákon o pobytu cizinců) Nejvyšší správní soud dovodil, že „se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní,“ přičemž toto uvedl i za situace, kdy byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu.
60. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvádí, že „Jestliže se tedy stěžovatel dopustil trestného jednání výše popsaneho, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků (dvojnásobku rozhodné hranice podle nové právní úpravy), šlo typově o jednání, u něhož by podle nynější úpravy vůbec proporcionalita zásahu do jeho soukromého a rodinného života neměla být testována.“
61. Soud tedy souhlasí s tvrzením žalované, že zrušení povolení k trvalému pobytu na území je nepochybně závažným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, nicméně s ohledem na závažnost a délku trestné činnosti není tento zásah nepřiměřený.
62. Závěrem městský soud konstatuje, že nevyhověl návrhům žalobce na provedení dokazování tak, jak je vymezil v závěru části II. žaloby, neboť dospěl k závěru shodnému se žalovanou, tedy že není pochyb o vztazích mezi žalobcem a členy jeho rodiny a že tyto vztahy budou zrušením žalobcova povolení k trvalému pobytu dotčeny. To však nic nemění na tom, že toto dotčení shledal soud přiměřeným z hlediska ust. § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Městský soud v Praze tedy dospěl na základě všech shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. září 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.